

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátě složeném s předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Karolíny Tylové a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobkyně **J. S.**, bytem R.899, J.B., proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, U Jezů 642/2a, za účasti osob zúčastněných na řízení : Mgr. PhDr. J. K. a D. K., oba bytem D.1907, T., Ing. R. S., bytem R. 899, J. B., M. M., bytem V.653, J. B. a Š. M., bytem T.125, P.T., **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. OÚPSŘ 161/2009-rozh. ze dne 27. července 2009,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č.j. OÚPSŘ 161/2009-rozh. ze dne 27. července 2009 se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovanému Krajskému úřadu Libereckého kraje se u k l á d á p o v i n n o s t nahradit žalobkyni J. S. náklady řízení ve výši 2.000,-Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 29.9.2009 se žalobkyně v zákonné lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2009, č.j. OÚPSŘ 161/2009-rozh. ředitele HZS Libereckého kraje č.j. HSLI-1651-9/KŘ a rozhodnutí Městského úřadu Turnov, stavebního úřadu ze dne 23.4.2009, sp. zn. SU/4620/08/HDR č.j. SU/09/13292. Citovaným usnesením žalovaného bylo zamítnuto mimo jiné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, stavebního úřadu shora uvedeného čísla jednacího, ze dne 23.4.2009, kterým bylo vydáno dodatečné povolení stavby a to pro stavbu rodinného domu umístěného na p.p.č. 887/14

v k.ú. Mašov u Turnova, obec Turnov, okres Semily, přesněji pro změny stavby provedené v rozporu s jejím ohlášením. Změny stavby spočívaly ve vybudování místnosti (sklepa) pod garáží se vstupem do objektu, ve změně zděcího materiálu z porothermu na ytong, ve změně skladby stěn garáže, ve změně velikosti oken rodinného domu v 1. nadzemním podlaží, ve změně založení stavby (místo pilotů jsou betonové pásy), ve změně umístění pergoly z jižní strany domu, ve zvětšení obývacího pokoje na celou šířku objektu, ve změně v umístění rodinného domu a dále ve změně terénních úprav. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že změny nedokončené stavby rodinného domu nejsou v rozporu se stavebními předpisy a že daná stavba je v důsledku toho přípustná a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Podklady pro rozhodnutí vyhodnotil po formální i obsahové stránce jako vyhovující a dostatečně a doplnil, že k jejich rozsahu i k otázkám, které byly předmětem rozhodnutí správního orgánu I. stupně se účastníci řízení, tedy i žalobkyně mohli a také aktivně podíleli.

Žalobkyně žalobou napadla rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení. Žalobu odůvodnila tak, že v řízení o odstranění stavby měla být projednána stavba rodinného domu na p.p.č. 887/14 v kat. území Mašov u Turnova, obec Turnov, okres Semily, která je předmětem rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jako jedna věc. Žalobkyně uvedla, že namísto toho bylo na stavbu správními orgány nahlíženo jako na stavbu postavenou jednak na základě sdělení k ohlášení a dále jako na část stavby postavené v rozporu s ním, tedy jako stavbu vzniklou ze dvou samostatných celků. Dle žalobkyně se jedná o omyl, neboť z technického pohledu by se muselo jednat o samostatné části stavby vzniklé nad rámec ohlášení. Dle žalobkyně provedené stavební změny se vzájemně prolínají. Zejména je tato skutečnost jednoznačná vzhledem ke změně v umístění stavby rodinného domu. Žalobkyně má za to, že změna v umístění stavby má za následek, že se nejedná o stavbu povolenou souhlasem příslušného stavebního úřadu, ale jedná se o stavbu jinou od samého počátku. stavbu povolenou. Žalobkyně je toho názoru, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V souvislosti se změnou umístění stavby, tedy dle žalobkyně výstavbou jiné stavby než povolené, pozbyl platnosti souhlas k provedení ohlášené stavby, když stavebníci nezapočali se stavbou ohlášenou, ale se stavbou jinou. Žalobkyně dále uvedla, že souhlas s provedením ohlášené stavby vydaný Městským úřadem Turnov dne 12.11.2007, sp. zn. SÚ/7919/07/HDR, č.j. SU/07/7973 dosud nenabyl právní moci, když nebyl doručen žalobkyni a tím ji bylo znemožněno se proti němu odvolat. Žalobkyně podala ke správnímu orgánu I. stupně podání podnět k přezkoumání souhlasu s provedením ohlášené stavby shora citovaného. Dle žalobkyně mělo toto podání charakter odvolání, o němž správní orgán nerozhodl a namísto toho bylo předčasně zahájeno řízení o odstranění stavby. Na základě této skutečnosti má žalobkyně za to, že došlo k procesnímu pochybení, když správní orgán měl nejprve rozhodnout o zmíněném odvolání žalobkyně. Žalobkyně dále namítá věcná pochybení rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně. Uvedla, že nebylo dbáno ustanovení o vzájemných odstupech staveb, když vzdálenost stavby rodinného domu a rekreačního objektu žalobkyně je 2,45 m. Dle žalobkyně správní orgány tuto otázku vůbec neřešily. S odkazem k ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb., stanovící požadavek vzájemného odstupu staveb pro individuální rekreaci 10m, je žalobkyně toho názoru, že z hlediska ochrany kvality prostředí je nepřípustné, aby vzdálenosti mezi rekreačními objekty a rodinnými domy byly nižší tak, jak je tomu v dané věci, ačkoli není předmětná otázka právním předpisem upravena. Žalobkyně namítá i tu skutečnost, že stavba rodinného domu byla povolena v rozporu s předpisy týkajícími

se požární bezpečnosti. Dle žalobkyně není předmětná otázka dostatečně správním orgánem I. stupně řešena. Poukázala na skutečnost, že střecha a krov stavby rodinného domu jsou situovány v místě, kdy by v případě jejich požáru padaly jejich hořící části přímo na objekt žalobkyně o sálání nemluvě. Stavba rodinného domu tak byla dle žalobkyně povolena v požárně nebezpečném prostoru. Žalobkyně je názoru, že rozhodnutí žalovaného je mimo jiné nepřezkoumatelné i pro nedostatek odůvodnění. Tím, že žalovaný uvedl, že nebyly zjištěny vady takového rázu, pro které by žalovaný musel rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušit, aniž uvedl, jaké vady tím myslel, činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ostatní části odůvodnění jsou dle žalobkyně vágní a obecné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám žalovaný uvádí, že s ohledem k příslušné právní úpravě mohla být v řízení o odstranění stavby projednávána jako předmět řízení jen část stavby provedené v rozporu s jejím veřejnoprávním oprávněním. Jiná situace by byla v případě, že by žádost o dodatečné povolení stavby byla zamítnuta a bylo pokračováno v řízení o odstranění stavby. V tomto lze předpokládat odstranění částí stavby provedených v rozporu s ohlášením včetně částí na ně stavebně technicky navazujících, což může, ve svém důsledku, vést k odstranění celé stavby. O takovouto situaci se v daném případě však nejedná. Nesouhlasí s názorem žalobkyně, že rodinný dům shora uvedený byl jinou stavbou, nýbrž se jednalo o stavbu presumovanou souhlasem s ohlášenou stavbou, která však v některých částech byla provedena v rozporu s vydaným souhlasem k ohlášené stavbě. Ohledně výhrad žalobkyně k souhlasu stavebního úřadu s ohlášením stavby se žalovaný vyjádřil tak, že předmětem řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby byla toliko stavba v tom rozsahu, v jakém bylo žádáno o dodatečné povolení stavby, když stavební úřady jsou vázány rozsahem žádosti. Ohledně námitky k odstupu předmětného rodinného domu a rekreačního objektu žalobkyně žalovaný uvedl, že v době posuzování uvedené stavby nebyly odstupy mezi těmito stavbami právním předpisy předepsány. S ohledem k územnímu plánu města Turnov je pozemek, na kterém se uvedený rodinný dům nachází, využitím pro rodinné bydlení. K tomu žalovaný doplnil, že uvedený pozemek byl oddělen z původního pozemku ve vlastnictví žalobkyně, které tak bylo zřejmé, že hranice pozemku o jejího rekreačního objektu bude cca 1 metr od společné hranice s pozemkem rodinného domu. K žalobní námitce ve věci požární bezpečnosti se žalovaný neztotožňuje s tvrzením, že posouzení bylo ze strany stavebního úřadu účelové ve prospěch nové stavby, když uvedené tvrzení nemá oporu ve správním spise správního orgánu I. stupně. K namítané nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí se žalovaný vyjádřil tak, že výrok i odůvodnění rozhodnutí je po formální i obsahové stránce v pořádku, když se žalovaný podrobně zabýval námitkami žalobkyně a se všemi se vypořádal. Zbývající žalobní námitky pak dle žalovaného zjevně překračují rámec předmětu soudního řízení.

Osoby zúčastněné na řízení manželé K. se vyjádřili tak, že s žalobou nesouhlasí a nepovažují ji za důvodnou. S odkazem na věcnou i právní správnost napadených rozhodnutí navrhli zamítnutí žaloby.

Podanou žalobu soud projednal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s. Ve věci soud rozhodl v souladu s § 76 s.ř.s. bez jednání.

Na základě § 75 odst. 2 s.ř.s., přezkoumal soud rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k následujícímu závěru.

Opatřením Městského úřadu Turnov stavebního úřadu (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 12.11.2007, spis. zn. SÚ/7919/07/HDR byl vydán souhlas se stavbou rodinného domu na pozemku parc. č. 887/14 v katastrálním území Mašov u Turnova, doručený stavebníkům dne 15.11.2007. Na základě kontrolní prohlídky ze dne 15.5.2008 správní orgán I. stupně zjistil, že stavba je prováděna v rozporu s projektovou dokumentací a uvedeným souhlasem. Na základě této skutečnosti zahájil řízení o odstranění stavby a to rozhodnutím ze dne 24.5.2008, sp. zn. SÚ/2285/08/HDR. Dne 8.8.2008 požádal stavebník o dodatečné povolení stavby a správní orgán I. stupně přerušil řízení o odstranění stavby a vedl řízení o podané žádosti. K projednání žádosti bylo nařízeno ústní jednání a stavební úřad písemností ze dne 31.3.2009 dal možnost účastníkům řízení seznámit se s podklady věci a vyjádřit se k nim.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23.4.2009, č.j. SU/09/1392 bylo vydáno rozhodnutí dodatečné povolení stavby rodinného domu v části provedené v rozporu s ohlášením na shora uvedeném pozemku. Části provedené v rozporu s ohlášením byly vybudování místnosti (sklepa) pod garáží se vstupem do objektu, změna zdíciho materiálu z Porothermu na Ytong, změna skladby stěn garáže, změna velikosti oken v 1. nadzemním podlaží na tzv. francouzská okna, změna založení, umístění pergoly z J strany rodinného domu, zvětšení obývacího pokoje v přízemí na celou šířku objektu, změna umístění rodinného domu od hranice pozemku p.č. 887/35 ze 2 m, jak bylo uvedeno v ohlášení stavby, na 1.86 m, změny terénních úprav. Dále byly stanoveny podmínky pro dokončení předmětné stavby a rozhodnuto o námitkách účastníků řízení. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27.7.2009 bylo zamítnuto mimo jiné odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo rozhodnutím žalovaného potvrzeno. Stavební úřad změnu umístění rodinného domu nepodmiňoval rozhodnutím o výjimce podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území, a usnesením ze dne 11.8.2008 č.j. SU/08/4615 zastavil řízení ve věci povolení výjimky z citovaného ustanovení pro stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 887/14 v katastrálním území Mašov u Turnova, když žádost na jejímž základě bylo řízení zahájeno, se stala zjevně bezpředmětnou a to s ohledem k § 25 citované vyhlášky, neboť uvedený právní předpis neřeší vzdálenost odstupu mezi rodinným domem a chatou.

K námitce žalobkyně, že v řízení o odstranění stavby měla být projednána stavba jako celek se soud ztotožňuje v rovině obecné s argumentací žalovaného. V daném odkazuje k soudní judikatuře (Rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2005, čj. 3 As 45/2004-121), kdy předmětem řízení o odstranění stavby a rozhodnutí o dodatečném povolení může být buď stavba jako celek, nebo pouze její část. Z hlediska procesního postupu je lhostejné, zda předmětem řízení je stavba nebo její část. Stavební zákon umožňuje povolit či dodatečně povolit pouze část stavby, aniž by takové rozhodnutí bylo jakkoli vázáno na právní režim zbytku stavby; předpokladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení části stavby je proto pouze splnění kritérií stanovených v ust. § 129 odst. 1 písm. b) SZ.

K námitce žalobkyně, že jí nebyl doručen souhlas s provedením ohlášené stavby, čímž jí bylo znemožněno se proti němu odvolat, což má vliv i na výsledek předmětného řízení, se soud v první řadě zabýval otázkou, zda institut souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby je rozhodnutím v materiálním slova smyslu, proti němuž byla žalobkyně oprávněna podat odvolání. Ve světle soudní judikatury (rozhodnutí NSS č.j. 4 As 64/2007-65 ze dne 10.7.2008) je uvedené opatření stavebního úřadu individuálním správním aktem, adresovaným konkrétnímu subjektu (stavebníkovi), obsahujícím projev vůle správního orgánu, na základě něhož stavebníkovi vznikne právo ohlášené stavební práce provést. Jestliže stavebníkovi vznikne konkrétní veřejnoprávní oprávnění provést ohlášené stavební práce, vzniká zároveň i právní povinnost všem ostatním subjektům provedení těchto prací strpět. Z tohoto potenciálně neomezeného druhu subjektů je třeba vyčlenit okruh těch subjektů, jejichž práva mohou být takovým individuálním správním aktem přímo zasažena, v daném případě vlastníky sousedních pozemků, kteří mají ve stavebním řízení postavení účastníků. Soud dovodil, že souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby je rozhodnutím ve smyslu § 67 SŘ, proti němuž je přípustné odvolání, když účastníkům nelze bez dalšího upřít možnost domáhat se nápravy takového vadného individuálního správního aktu. Stavební zákon nemá vlastní ustanovení o opravných prostředcích a postupuje se podle správního řádu. K danému je však třeba doplnit, že právo na odvolání je limitováno zásadou koncentrace, vyplývající z § 104 odst. 1 stavebního zákona, kdy stavebník spolu s ohlášením stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich. Ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 14 dnů ode dne, kdy byly stavebníkem informováni.

Ze spisu správního orgánu soud zjistil, že žalobkyně svým podpisem stvrdila, že byla informována o záměru stavby předmětného rodinného domu na parcele pč. 887/14. Žalobkyně ovšem tvrdí, že její původní souhlas směřoval k zamýšlené stavbě o rozměrech 8 x 8,6 m a nikoli o rozměrech 8,65 x 14,6 m, jak je dáno souhlasem ze dne 12.11.2007. Soud musel po zhodnocení důkazů obsažených ve správním spise dospět k závěru, že nelze námitku žalobkyně spolehlivě za daného stavu dokazování vyvrátit. Přílohou k protokolu o jednání ze dne 13.6.2008 je vyjádření J. S. a Ing. S. (z 23.5.2008) o tom, že byli opakovaně seznámeni se záměrem stavby a vždy se jednalo o stavbu o rozměrech 8 x 8,6 m a nikoli větší. Protokolárně a shodně v tomto směru hovořila i Š. M. V rozporu s těmito tvrzeními není ani „informace“ vlastníka sousedního pozemku ze dne 29.9.2007 (PhDr. J. K., D. K. a jejich zástupce K. S.), ve které je též rozměr omezen parametry 8 x 8,6 m (výška 7m). I návrh (ohlášení stavby) manželů K. ze dne 7.11.2007 odpovídá (bod III) těmto původním rozměrům, neboť zastavěná plocha má činit jen 68,8 m. Jinými slovy tato zjištění reálně ukazují na to, že souhlas ze dne 12.11.2007 byl vydán na jinou stavbu, než k jaké se vyjádřili (a souhlasili s ní) vlastníci sousedních pozemků. Proto také zřejmě nepokládali za nutné uplatnit právo námitek (§ 104 odst. 1 SZ). Pokud zákon v naposled zmíněném ustanovení jako jednu z podmínek stanoví seznámení vlastníků sousedních pozemků a budov se záměry stavebníka a tato podmínka splněna není, pak stejně vážnou vadou řízení je i to, že souhlas s provedením ohlášené stavby byl vydán bez dalšího v rozporu s fakty, se kterými byly tyto osoby seznámeny. Taková situace jistě může nastat, avšak lze ji čelit opravnými prostředky, jak vyplývá z výše uvedeného. Z obsahu správního soud současně zjistil, a to nezpochybňuje ani žalovaný, že souhlas s provedením ohlášené stavby byl doručen jen K. S., zástupci manž. K. (dne 15.11.2007), ale nikoli sousedům, tedy ani žalobkyni. Přitom žalobkyně je oprávněna jej napadnout odvoláním (§ 81 a násl. SŘ). Je sice pravdou, že (zřejmě) až v průběhu řízení

o dodatečném povolení stavby žalobkyně tento souhlas s 12.11.2007 obdržela, vůči správním orgánům učinila řadu podání, která svým obsahem jsou řádným opravným prostředkem, ta však doposud vyřízena nebyla tak, jak předpokládá postup daný ust. § 81 až 92 SŘ. Protože pravomocné je jen takové rozhodnutí, které splňuje podmínky § 73 odst. 1) SŘ, pak výše vytýkaná procesní vada způsobila, že souhlas ze dne 12.11.2007 doposud nenabyl právní moci. Z uvedeného vyplývá, že není závazný (§ 73 odst. 2 SŘ) a ani vykonatelný (§ 74 SŘ). Tato vada brání meritornímu rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 SZ. Jedná se přitom o vadu, která má zcela zjevně vliv na správnost rozhodnutí v řízení podle § 129 SZ.

S ohledem na zmíněnou vadu řízení bude nezbytné ve věci provést řadu procesních úkonů, jejichž výsledek může mít reálně vliv na meritum věci, a proto se soud nezabýval dalšími dílčími námitkami žalobkyně, protože posouzení podstaty věci bude muset být zřejmě provedeno znovu a za jiných procesních podmínek. Pro úplnost je však nutno připomenout, že i výrok rozhodnutí o dodatečném povolení stavby musí být formulován tak, aby byl vykonatelný (tedy aby nezavdával příčinu k různým nejasným výkladům). V této souvislosti by bylo např. žádoucí, aby byla ve výroku přesně uvedena i vzdálenost od hranic sousedního pozemku, aby bylo přesně uvedena data užití projektové dokumentace Ing. Č. (s daty případných doplňků), a která požárně bezpečnostní řešení (dodatky) Ing. Fanty musí stavebník respektovat apod. Právně závazný je výrok a nikoli odůvodnění rozhodnutí.

Pro úplnost soud dále dodává, že se nezabýval otázkou předchozího vlastnictví pozemku p.č. 887/14 ke sporným tvrzením stran, neboť jde o skutečnost nad rámec žalobních námitek a pro rozhodnutí bezpředmětnou.

Soud po přezkoumání žaloby shledal vady řízení, spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo zjevně vliv na zákonnost rozhodnutí o meritu věci (§ 67 odst. 1 písm. c s.ř.s.). Proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V tomto dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto ji náhrada nákladů řízení přísluší (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jediným konkrétně ověřitelným nákladem žalobkyně je částka 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek. Proto bylo žalovanému uloženo tuto částku žalobkyni nahradit.

Soud ve smyslu § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, když jim žádné náklady vzniklé v souvislosti s povinností uložené soudem nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím soudu podepsaného.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen advokátem.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost obsahovat kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 2. srpna 2010

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu